

Ebben a szobában lakott.
Gyűjtja hajnal az ablakot.
A gyönyör gyepén ellebeg.

Ez a föld, melyen annyiszor.
Ágyék, mell, föld, ég zendüle.
Plusquamperfectum, kis sikoly.
(Nem láttad, hogy szűz, te, hülye.)

Az álomszáj mézes nyála tán.
Bőven perdült a levele.
Két comb zárjelében platán.
Se nélküle már, se vele.

Endümion

(B. I.)

Éjszaka volt. Valahol kint hevertem,
ágyamban bár, a szabad ég alatt,
bántó fényben, mintha roppant teremben,
műtőben tán. Néhány szellemalak
felém intett, s én feküdtem leverten,
tudtam, boncnokok, s majd rám rontanak,
s a csillagok, e hideg szkalpelek,
még egy perc és húsomba metszenek.

Hát ide vágytál, minden pórusoddal
a fényt ittad, míg más a testi kéjt,
hímes égről hány szárnyas trópusod vall,
hányban nyílnak az égen estikék,
hányszor akarta véges szód, a korcs dal
beölelni a szferikus tökélyt!
Lám, most téged ölel a végtelen,
felold s visszanyel a négy őselem.

Rosszarcú nővérek álltak köröttem:
„Itt sincs, itt sincs, még egy tampont ide!”
Hallottam, hogy valami hull, belöccsen
belőlem egy darab a külibe.
„Én az ég tücske leszek” – megtörötten
felnéztem a csillagos semmibe:
rám sütött a hold, a gúnyos Luna
fél szeme vagy talán az ánusza.

Citológia

(P. Gy.)

*Mint a meghasadt talpfák roppanásait
a lassan gördülő vonat
(lássuk ugyanezt nyelvtan-közelből):
nemcsak érzem, hallom is bomlásomat.
A hallom is a hallomás irányában fokoz, lefokoz:
jaj annak, akinek már a saját léte is
többé-kevésbé hallomás csak.*

Fel kéne kelni, hogy jobban lássak,
érezzem, halljam, hogy hol a sínpár.
Fel kéne kelni, állni, de minek!
Én olyan vonat vagyok, akit immár
az a vonatkozás nélküli *Sinn von Sein* von,
hogy előtte fel vannak szedve a sinek.
Talpfáimban sötét dolgokat sejtek:
fondorkodó korhadéklakók
részautonómiákra bontják testem. A sejtek
önvédik magukat – tőlem, a pusztulótól.

Pártütő angyalok ők, s persze a részletekben
laknak. Nos, innen nézve
egy dolog látszik biztosnak:
a testnek az én a legromlékonyabb része,